

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa A.K.
przeciwko L. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 16 października 2020 r., sygn. akt V AGa [...]

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) oddala wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Powołanie we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Skarżący w ramach przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej zarzucił naruszenie art. 361 § 2 w zw. z 361 § 1 k.p.c. i 471 k.c., art. 361 § 1 w zw. z 471 k.c., 6 w zw. z 471, 361 § 1 i 362 k.c., art. 378 § 1 w zw. z 327¹ § 1 pkt 1 i 2 i art. 391 § 1 k.p.c., 378 § 1 w zw. z 327¹ pkt 1 i 2 i art. 382 w zw. z 391 § 1 k.p.c., art. 378 § 1 w zw. z 327¹ § 1 pkt 1 i 2 i 391 § 1 k.p.c., art. 378 § 1 w zw. z 327¹ § 1 pkt 1 i 2 i 391 § 1 k.p.c., art. 378 § 1 w zw. z 327¹ § 1 pkt 1 i 2 i art. 391 § 1 k.p.c., art. 232 zd. 2 w zw. z 278 § 1, 227 i 391 § 1 k.p.c. oraz art. 381 w zw. z 382, 278 § 1 i 286 k.p.c. i przedstawił obszerny wywód na ich uzasadnienie.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Szczegółowa analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo choćby sama ilość zarzutów świadczy, że twierdzenia skarżącego w świetle motywów zaskarżonego wyroku mogą wskazywać jedynie na skomplikowany stan sprawy i nie pozwalają bez

dogłębnej oraz szczegółowej analizy całości zgromadzonego w sprawie materiału na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*. Dodać tylko można, że stosownie do art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wskazanie podstawy prawnej wyroku wraz z przytoczeniem przepisów prawa. W związku z art. 391 § 1 k.p.c. przepis ten ma odpowiednie zastosowanie w postępowaniu apelacyjnym. Odpowiednie stosowanie art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. do uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji oznacza, że uzasadnienie to nie musi zawierać wszystkich elementów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji; sąd odwoławczy obowiązany jest zamieścić w uzasadnieniu takie elementy, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania, są potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 6 lipca 2011 r., I CSK 67/11, nie publ. oraz orzecznictwo przytoczone w jego uzasadnieniu). Zarzut naruszenia tego przepisu może stanowić uzasadnioną podstawę kasacyjną jedynie wtedy, gdy skarżący wykaże, że z powodu wadliwości uzasadnienie uniemożliwia Sądowi Najwyższemu sprawdzenie prawidłowości orzeczenia. Motywy zaskarżonego postanowienia takich wadliwości nie wykazują, a omawiany przepis nie zawiera wymogu zamieszczenia w uzasadnieniu polemiki z argumentacją prawną strony, której sąd nie podzielił. Nie zostały również wskazane zarzuty apelacji, które pominął Sąd Apelacyjny motywach a odwołanie się do podstaw kasacyjnych nie jest wystarczające.

Odnosząc się do wskazanej przesłanki konieczności dokonania wykładni przepisów prawa stwierdzić trzeba, że skarżący nie wskazał żadnych przepisów, które jego zdaniem wymagają wyjaśnienia ani nie przeprowadził pogłębionego wyводу prawnego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Koszty postępowania kasacyjnego nie zostały zasądzone, bo pozwana odniosła się odpowiedziami na skargę do problemu

istotnego zagadnienia prawnego, które nie zostało wskazane jako przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw